

ekskluzivno

DOKUMENTI OTKRIVAJU DA SU MESIĆ I SANADER

UZ POMOĆ KARAMARKA DOGOVARALI UNIŠTAVANJE TUĐMANOVA HDZ-a

TITLE: FROM: PRE: KAC: HR: War Crimes
SUBJECT: CROATIA'S INTELLIGENCE SERVICE SHAKEN UP EXPECTED TO
UNWIRE COOPERATION WITH U.S.
CLASSIFIED BY: Polloff Justin Friedman, reasons 1.4 (b), (d) & (d)
SUMMARY AND COMMENT:
1. (S) With the confirmation of Veselin Grubisic as new
part of an understanding between the President and the MII
whereby Mesic would be allowed to consider bringing his people to
the Hague to stand trial in the international community in
exchange for their support in running a negative campaign against
him during the presidential election, the MII re-establishing a
secretive "coordinating body" run by former members of the
National Security Council which would be headed by Grubisic.
Parliament may be asked to approve the formation of
recording of what opposition parties face in their efforts to the
unwary mix of intel and politics of the Tuđman era.
4. (C) Mesic's former campaign chief and National Security
adviser head Tomislav Karamarko has publicly denied rumors

HRVATSKI TJEDNIK

VERITAS

VINCIT

16. LIPNJA 2016.

cijena 15 KN, BiH 4 KM, EU 3,50 €, CH 4,30 CHF, NL 4,20 € BROJ 612

Tjedan velikih valova

ISSN 1845-3716



9 771845 371006

00612

76?



JASENOVAC – JADOVNO beskrajna proizvodnja laži

Komunistička matematika: Ustaše dnevno dovodile do 400 ljudi i dnevno ubijale 600 ljudi

vorio. Opisao je nove likvidacije svugdje; Artuković je naručivao tenkove kako bi lomili tijela žrtava ubijenih iz strojnica; Pavelić je povremeno fotografirao; Dido Kvaternik, Luburić, Ljubo Miloš i ostali bili su prisutni.

Bili smo hendikepirani po pitanju suda i tužitelja. Dokumenti na koje smo prijevremeno imali pravo bili su u posjedu tužiteljstva i nismo mogli do njih; odnosili su se na ranije kontradiktorne Avdićeve izjave, zatim na Rukavinin istražni izvješće iz 1952. u kojem je zaključio da Avdića ne mogu koristiti kao svjedoka protiv Artukovića, kao i na istraživanje Avdićevih navoda 1956. Optužnica je govorila kako je svaka od triju Avdićevih inkriminirajućih radnji održana 'nepoznatog datuma', bez imena i jedne žrtve, na generaliziranim lokacijama s promjenom određenih opisa. Naši su odvjetnici davali najbolje od sebe. Kada je bio suoden s nedosljednošću, Avdić bi odgovorio neozbilnjom primjedbom: 'Ti ih broji', 'Trebao sam imati kameru tako da sam to mogao fotografirati za vas', a Popoviću je odgovorio: 'Prestani govoriti njemački'.

Sudac Gajski bi s vremenom na vrijeme pomogao Avdiću. Na primjer, kada je odvjetnik Degen pokušati dobiti od Avdića detalje gdje se u dvorcu u Samoboru navodno dogodio zločin, Gajski je rekao da je pitanje neprimjereno, a kada je Degen sudcu odgovorio da dvorac 'ne postoji', Gajski je ojačao svoju opomenu navodom - 'svjedok vam je već rekao da je u blizini Samobora'. Kada je dio koji je Avdić naveo u ovome iskazu preveden inozemnim novinarima koji su suđenje gledali kroz monitore u drugoj sobi, činilo se impresivno, dok je braniteljsko ispitivanje izgledalo kao cjeplidačenje. Usred svega toga, Avdić je zapanjio sud s novim optužbama. Posvjedočio je da je bio svjedok Artukovićeva naručivanja ubojstva šestero zarobljenih američkih i britanskih pilota u blizini Zlatar Bistrice 1942. ili 1943. te da je bio svjedok kada je Artuković osobno sudjelovao u ubijanju devet komunističkih zatvorenika u šumi u Maksimiru izvan Zagreba 1941. Avdić je rekao da nije iznio ove optužbe prije, ali nije objasnio zašto. Branitelji su zatražili od suca da vrati Avdića za daljnje unakrsno ispitivanje sljedeći dan. Taj je zahtjev odbijen.

Dana 30. travnja tužiteljstvo je čitalo 19 izjave prikupljenih u razdoblju od

1951. do 1952. od svjedoka koji su u međuvremenu umrli. Ovi iskazi nisu imali nikakve veze s navodnim zločinima do puštenima za izručenje. Sljedeće zasjedanje suda bilo je 5. svibnja, a započelo je raspravom između branitelja i šefa medicinskoga panela koji je bio zadužen za Artukovićevu kompetenciju. Sudac Gajski i pomoćnik sudca Rumenjak zatim su čitali neke iz niza NDH dekreta, pisama, izvješća i cirkulara. Prikazana su i dva propagandna filma.

Obrana je zatražila od suda da im se dopuste predstaviti obrambeni dokazi koji su uključivali svjedoke Zvonka Ko-

Tužitelji Pintar-Gajer i Nobile tri su sata imali završne riječi. Nobile je rekao da svjedok Avdić nije imao razloga lagati i da je svjedočio u skladu s poviješću

maricu i povjesničare Bogdana Krizmana, Tesu Bulata, Radu Bulata, Dušana Lasića, dr. Fikretu Jelić - Butic i Leopolda Kobsa. Vidićeva udovica Olga takođe je zatražena kao svjedok. Od suda su zatražili sudsку evidenciju od Avdića, Ante Moskova i Viktora Tomića. Zastupnik je zatražio da američki psihiatrijski zapisi za Artukovića budu dio zapisnika. Tužiteljstvo je prigovorilo na sve te zahtjeve obrane.

Dana 6. svibnja sudac Gajski odbio je sve zahtjeve obrane, ali je čitao dijelove iz radova dvojice autora čije svjedočenje za obranu nije dopustio: Krizmana i Fikrete-Butić, odnosno nekoliko dijelova koji su odgovarali tužiteljstvu. Nastavila se rasprava o pitanju Artukovićeve mentalne sposobnosti. Prikazane su fotografije ustaških žrtava i izvještaji s pogubljenja.

Dana 7. svibnja sudac Gajski odbacio je sve daljnje zahtjeve obrane, uključujući sudsку evidenciju Bajre Avdića, kao i njegove ranije izjave iz 1952. i 1956. godine,

s jednom iznimkom. Dopustio je čitanje iskaza Olge Vidić iz 1952. koja je 'na svoj način', podržala tvrdnju da je apelirala na Artukovića u ime svojega muža. Zatim su kroz tri sata Pintar - Gajer i Nobile predočili svoje završne riječi. Nobile je proveo najveći dio svoga vremena branjeći Avdićev iskaz, navodeći da je Avdić 'dosljedan i u skladu s poviješću', dok je Artuković kontradiktoran; da Avdić obavlja 'svu građansku dužnost' i da 'nema razloga lagati'; da je Avdićev mnoštvo detalja moglo doći samo od nekoga tko je bio svjedok tih događaja te da su drugi svjedoci podržali Avdićev iskaz. Na kraju je tužiteljstvo zatražilo smrtnu kaznu.

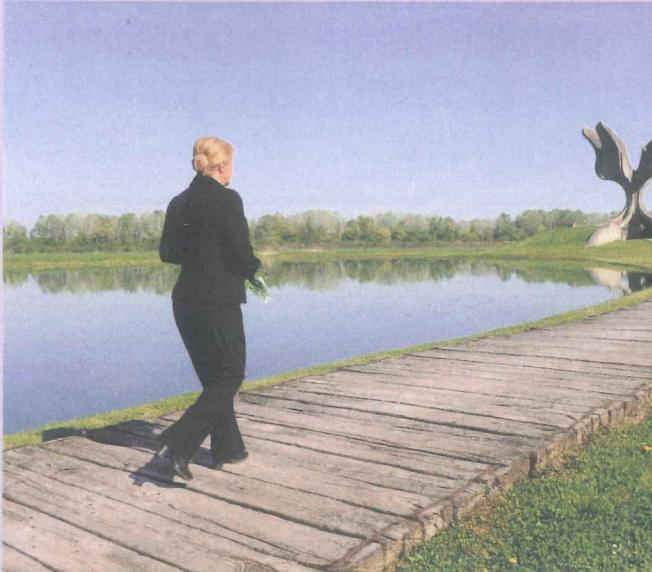
Dana 8. svibnja Slobodan Perović, odvjetnik jednoga od Vidićevih sinova održao je završnu riječ. Nakon njega govorio je branitelj Silvije Degen o nemogućnosti da je Artuković mogao smisleno sudjelovati u raspravi zbog svoje mentalne nestabilnosti, rekavši da je to daleko od glumljenja demencije, kako tvrdi tužiteljstvo, da je ponosni Artuković glumio lucidnost. Degen se također osvrnuo i na Avdićeve tvrdnje o Samoboru navodeći da su monografije i povjesničari čije svjedočenje je odbijeno od suda detaljno naveli partizanske gubitke na tome području i isključili mogućnost da je uopće došlo do toga događaja. Degen je u zaključcima naveo izjave iz njemačkoga dokumenta, koje je izaslanik Siegfried Kasche poslao u Berlin iz Zagreba 1943. godine, koji kaže da Artuković nije imao 'nikakve veze s ustaškim ekscesima'.

Dana 9. svibnja, branitelj Srđa Popović tvrdio je kako 'nema niti jednoga dokaza' koji bi povezao Artukovića s Vidićevom smrću, da je jugoslavensko tužiteljstvo na pravnoj osnovi neopravданo jer se Artuković može suditi samo za četiri navoda dopuštena za izručenje. Željko Olujć osvrnuo se na druga dva Avdićeva navoda, Kerestinac i Vrginmost, tvrdeći kako je Avdić smisleno promijenio svoj iskaz iz 1984., da su njegove tvrdnje u suprotnosti s evidencijama i poviješću koje su napisali sudionici toga vremena, da ne postoji potvrda (za njegove izjave) i da je Avdić imao razloga lagati.

Pet dana kasnije, 14. svibnja 1986., sud je Artukovića proglašio krivim za četiri optužbe za koje je bilo dopušteno izručenje, ali i za 'stotine tisuća' drugih smrtnih slučajeva, te ga osudio na smrt.

JASENOVAC - JADOVNO

beskrajna proizvodnja laži



To je moguće u komunističkoj svijesti: Ustaše su dnevno dovodile do 400 ljudi i dnevno ubijale 600 ljudi

Piše: NIKOLA BANIĆ

Bliži se kraj lipnja. Umjesto *panihide*, Velebitom će na kratko odzvanjati panegirici mitovima. Jadovno je jedna od bitaka u ratu za istinu. Sabirni logor u Gospiću i podružnice u Jadovnom na Velebitu i na otoku Pagu, u uvali Slana, u komunističkoj propagandi pretvoreni su u mitove s desetcima tisuća žrtava. Novija istraživanja otkrivaju istinu o tim događajima. Kako su mnoge komunističke neistinе i mitovi međusobno povezani, tako je moguće pronaći i veze Jadovna i Jasenovca. Jasenovac je središnja točka jedne prijevarne goleme razmjera čijim kreatorima nije bilo lako izmisiliti na tisuće imena pa su prepisivali i doradživali popise

interniraca iz različitih logora i to ne samo u Hrvatskoj, već su morali posegnuti za žrtvama izvan granica nekadašnje Nezavisne Države Hrvatske. Zabrinjavajuće je da se takvo stanje i dalje održava u režiji djelatnika Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac (JUSP).

Kronologija

Različiti su nadnevci navedeni kao početak i kraj trajanja logora u Gospiću. Prema „hrvatskim“ izvorima, logor je nastao odmah po uspostavi Nezavisne Države Hrvatske 11. 4. 1941. i trajao do 25.8.1941. [1], engleski izvori navode da je trajao 122 dana i da je rasformiran 21.8.1941. [2]. To bi značilo da je nastao 21.4.1941. Prema njemačkim izvorima, logor je nastao

u svibnju 1941. i predan je na upravu Talijanima 21.8.1941. [3]. Prema Mileticu, moglo bi se zaključiti da je logor rasformiran 20. 8.1941., a prema njegovoj procjeni ukupnoga (30.000) i dnevnoga broja žrtava (600) [4] može se zaključiti da je logor trajao 50 dana tj. od 1.7.1941.

Po sličnom principu kao i za Gospic, tj. Jadovno, Miletic za Slano na Pagu navodi da je kroz taj logor „prošlo“ 16.000 ljudi. Na temelju tih „procjena“ navodi brojke od 30.000 do 48.000 žrtava. Nije potrebna neka dublja analiza da se vidi kako u komunističkoj logici „prošli“ znači „pobjjeni“, a da se pravila kao ni zakona ne treba držati kao pisan plota, pa tako niti matematičkih. Zato je u tom svijetu $30+16=48$ sasvim normalan rezultat. Razliku treba pripisati aktivističkome entuzijazmu i valjda tečajnoj razlici između tisuća i hiljada. Kontradikcije su vječni pratitelj neznanica i muljatora. Primjerice, na jednome se mjestu tvrdi kako su ustaše dnevno ubijale 600 ljudi, a onda se u istome „znanstvenom“ djelu navodi kako su na dnevnoj bazi dovođene skupine od 3 do 400 ljudi [4]. Ne morate biti matematički genij da znate kako je 400 manje od 600, a da 3 nije 300. Osim toga, prostodrušno se možemo zapitati kako to da nema dnevnih popisa s 400 ili 600 imena.

Prema kronologiji iz komunističke literature, 8.7.1941. izdan je nalog Ravnateljstva za javni red i sigurnost o „smještanju interniraca“ grkoistočnjaka i Židova u logor Gospic [4]. Dana 23.7.1941. šalje se dopis da se Srbi trebaju popisati [4]. Prvi objavljeni popis s imenima interniranih Srba datira od 12.10.1941. i odnosi se na skupinu od osam četnika upućenih iz Sarajeva u logor Gospic. Njih sedam danas se nalazi na jasenovačkome popisu. Prvi popis s imenima Židova upućenih u Gospic datira od 24.7.1941. U razdoblju od 24.7.1941. do 5.8.1941. ukupno se poimenično navodi oko 400 imena židovskih i srpskih interniraca u razdoblju od 13 dana, tj. prosječno dnevno 28 novih interniraca. Treba imati na umu kako su neki od tih dokumenata već razotkriveni kao neautentični [5]. Zanimljivo je kako isti autor navodi dokument navodno napisan u kotaru Visoko prema kojem je 26.8.1941. iz Velike župe Lašva i Glaž (Travnik) u Gospic upućeno 57 Židova i Srba [4], a nekoliko godina kasnije u napomenama piše kako se 18.8.1941. u Gospic više nije slalo jer je logor bio u evakuaciji [6] te navodi dokumente prema kojima je logor u Gospicu raspšten tijedan dana prije 20.8.1941. [6].

Tvrđuju da je Gospic bio logor smrti, a Jadovno stratište epskih razmjeri, najbolje opovrgava Miletic, jedan od stručnjaka u rangu najboljega poznavatelja događanja u logoru Jasenovac, koji navodi kako je tijekom zatvaranja logora 20.8.1941. iz Gospicu prema Zagrebu poslano oko 2000 Židova, a da je sličan transport bio i u noći s 20./21.8.1941. s još oko 450 Židova [6]. Dokazi da su Srbi masovno ubijani u Gospicu, tj. u Jadovnom, neuvjerljivi se i temelje se na glasinama, a ne na dokumentima. Primjerice, Miletic navodi: „Govorilo se da je bilo odvođenja u Jadovno, gdje su Srbi klani kod jedne jame zvane Šaranova jama.“ [6]. Prije nekoliko godina istražena je Šaranova jama i u njoj nema nikakvih posmrtnih ostataka [7] [8] i prema tim podatcima radi se o najobičnijoj protuhrvatskoj propagandi [9]. Osim toga, i najstariji iskazi svjedoka ne potvrđuju priče o Gospicu tj. Jadovnom kao logoru smrti. Primjerice, prema izjavci komunista Sime Đurkovića, danoj 1942. u Beogradu, on je nakon uhićenja u Zenici vlakom doveden

U komunističkoj protuhrvatskoj matematici moguće je da broj žrtava u Gospicu bude 30.000 i na Pagu 16.000 te da ukupan zbroj onda bude 48.000. U tome svjetu $30+16=48$ sasvim je normalan rezultat. Razliku treba pripisati aktivističkome entuzijazmu i, valjda, tečajnoj razlici između tisuća i hiljada

u Gospic 4.8.1941., a nakon 15 dana provedenih u logoru upućen je iz Gospic vlakom s 13 vagona u kojima je prema njegovim riječima bilo oko tisuću Srba u Jastrebarsko pa u Jasenovac [4].

Pregled brojčanih podataka o žrtvama u Hrvatskoj tijekom Drugoga svjetskog rata napravio je Vladimir Geiger [10]. Komunistička komisija za popis žrtava rata SIV-a SFR Jugoslavije iz 1964. poimenično je za logor Jadovno navela 1794 žrtve. Spominje se i navodni nalaz talijanske vojske iz rujna 1941. da je u logoru Slana na Pagu i okolici nađena 791 žrtva. To je vrlo diskutabilan podatak jer se uvala Slana nalazi usred kamene pustinje pa je pokapanje većega broja žrtava tehnički teško izvedivo. Bacanje u more također nije vjerojatno jer se uvala nalazi u Paškome zaljevu nasuprot gradu Pagu pa bi sigurno bilo zabilježeno da su stotine ili tisuće leševa plutale zaljevom. Komunistički se propagandisti za Jadovno i Pag uglavnom drže brojke od oko 40.000, ponekad idu do preko 70.000, a srpski „izvor“ idu i do 120.000.

O Židovima iz Jadovnoga i Paga prema zapisima u Yad Vashemovu digitalnome arhivu

U Yad Vashemovu digitalnome arhivu nalazi se 399 zapisa o stradalima u Jadovnom [11]. U 73 slučaja imena se ponavljaju, sedam žrtava nepoznatoga su imena, a kod dviju su zamjenjeni ime i prezime. Sveukupno ima 317 različitih imena žrtava. Prema izvoru podataka 288 zapis je na temelju nekakvih lista proganjene osoba kreiranih u sličnoj, ali ne nužno i istoj radionicu kao i saveznim popis iz 1964. tj. beogradski „Spisak“ iz 1992. To je vjerojatno razlog da je notorni beogradski „Spisak“ izvor za samo 18 zapis. U trećoj Mileticevoj knjizi nalazi se popis od 229 Židova za koje se tvrdi da je većina likvidirana u Jadovnom. Kad se bolje pogleda taj popis, vidi se da je bar jedno ime napisano dvaput (Oskar Friedman), a kod nekih drugih duplikata dodano je pretpostavljeno ime oca. Većina imena s tega popisa osnova su liste priložene u arhiv Yad Vashema. Znakovito je da na toj listi u pravilu nedostaju imena žrtava iz Yad Vashema za koje postoje iskazi rodbine i svjedoka o stradanjima. U Yad Vashemu ima samo 93 zapisa s iskazi-



ma svjedoka o žrtvama iz Jadovnoga u kojima se spominju 73 različita imena. Za logor u uvali Slana na otoku Pagu u Yad Vashemu ima 70 zapis [11]. Kad se maknu višestruko spomenuta ista imena i žrtve bez imena, ostaju 62 različita imena. Prema izvorima, prevladavaju iskazi svjedoka s 42 zapisima pa 27 podataka iz beogradskoga „Spiska“ i samo jedna osoba s već prije spomenute liste proganjene. U 42 zapisu temeljena na iskazima svjedoka spominje se ukupno 38 različitih imena. Sveukupno za logore Jadovno i Pag (Slana) na temelju iskaza svjedoka poznato je 111 imena židovskih žrtava.

Prema poimeničnim popisima upućenih u logor Gospic vidi se koji bi trebao biti red veličine žrtava. Dokumentacija sva-kako ne potvrđuje dosadašnje tvrdnje o nekoliko desetaka tisuća pa i preko sto tisuća žrtava. U Yad Vashemu, koji sigurno ima najobimniji arhiv žrtava holokausta, ima ukupno manje od 500 zapisova o židovskim žrtvama iz Jadovnog i Paga u kojima se spominje manje od 400 imena, a od toga 111 na temelju iskaza svjedoka. Dokumentacija pokazuje da je pri raspštanju logora oko 2500 Židova i bar 1000 Srba vlakovima odvezeno

iz Gospica. Prema opisima užasa u do sada prevladavajućoj komunističkoj pseudoznanstvenoj historiografiji svi su ti ljudi trebali biti već davno poubijani, a svakako bi sukladno takvim interpretacijama bili smaknuti u tijeku raspštanja logora. Ovako ispada da su oni bili internirci na prisilnome radu u izoliranim logorima. Razlozi njihove internacije su različiti, ali kod dijela njih vidi se da su bili označeni kao četnici ili komunisti. Kod Židova je situacija nešto drukčija. Dijelom su bili internirani zbog rasnih propisa, a dio ih je bio interniran zbog toga što su bili komunisti, cionisti ili članovi nekih drugih tadašnjoj vlasti potencijalno neprijateljskih organizacija kao što je Bnai Brit. Jedan takav slučaj su neurolog dr. Rudolf Rosner i njegova žena Dora rođ. Hirsch koji su kao pripadnici Bnai Brita odvedeni iz Zagreba već 28.6.1941. Pretpostavka je da su prvo odvedeni u logor Danica u Koprivnici, a tek onda, kako u iskazima navode članovi obitelji, na otok Pag. Iskazi o mjestu njihove smrti nepouzdani su pa članovi obitelji navode otok Pag tj. vjerojatno otok Pag i Jasenovac. U slučaju da je mjesto smrti Jasenovac, to bi značilo da su bili u logoru Gospic. Jadovno ili Pag raspštanja krajem kolovoza 1941.

Židovske žrtve iz Jadovnoga i Paga na jasenovačkome popisu

Pri usporedbi različitih baza podataka žrtava s jasenovačkim popisom na mrežnoj stranici JUSP-a pokazalo se da je dovoljno samo malo promijeniti jedan od parametara kao što je godina rođenja, ime oca ili jednostavno zamijeniti ime i prezime kao u slučaju Waltera Radovana i Joahima Frita iz Jadovnog pa tako nastanu jasenovačke žrtve Radovan Walter i Fric Joasim, ali takvi će slučajevi uglavnom proći nezapoženo kroz računalni filter. Zbog toga je primijenjen princip jednostavnijih filtera koji uzimaju u obzir samo po tri različita identifikacijska podatka u različitim međusobno uspo-

redivim kombinacijama, primjerice prezime+ime+lokacija, prezime+ime_oca+lokacija, prezime+ime+godina_rođenja itd. Uglavnom, radi se o principu sita sličnog Eratostenovu situ [12]. Tako se mogu dobiti klasteri imena potencijalnih podudarnosti, narodski rečeno lažnjaka. U Yad Vashemu ukupno se nalazi 379 različitih imena iz Jadovnog (317) i Paga (62). Ta imena uspoređena su s jasenovačkim popisom i u slučaju Židova 114 imena iz Jadovnog (87) i Paga (27) potencijalno su podudarna sa 145 imena iz jasenovačkog popisa. To je nešto preko 30 posto od svih jedinstvenih imena iz Jadovnog i Paga koja se nalaze u Yad Vashemu. Od tih 145 imena s jasenovačkoga popisa najviše ih je iz Sarajeva (25 posto), zatim iz Zagreba (12 posto), a još se ističe i klaster četiri grada s istoka Hrvatske (Vinkovci, Vukovar, Osijek i Slavonski Brod) koji zajedno čine 15 posto potencijalno podudarnih imena. Zajedno te tri lokacije predstavljaju 52 posto svih podudarnosti. Oko 7 posto podudarnosti odnosi se na navodne žrtve iz Jadovnoga rođene u Srbiji. Od imena mogu se navesti primjerice Artur Adler ili Oskar Friedman koji se, nakon što se dva puta našao na Milićevu popisu 229 Židova iz Jadovnoga, našao i na jasenovačkome popisu, a kod njega u napomenama i piše dvojba Jasenovac ili Jadovno. Umjesto te disjunkcije izabrana je konjunkcija Jadovno i Jasenovac. Ovakva dvojba u trenutačnoj inaćici mrežnoga jasenovačkog popisa postoji za još osam osoba i to su Franjo Blažić, Miroslav Brichta, Vladimir Fuchs, Aurel Gorjan, Fedor Häffner, Branko Kerpner, Franjo Marković i Radovan Walter. Od ostalih slučaja tu je jedan Vladimir Bauer u trima izdanjima kao Vladimir i Vlatko, a vjerojatno i kao Vlado, pa Leo Fischer, sin Davidov, kao i dvojica iz Zemuna i Novoga Sada. Leontina Vadas i Leontina Vadaski rođene iste godine i stradale iste godine. Isti slučaj su i Branko (Aleksandra) i Branko (Vilka) Weiss, "oba" rođeni 1926. i stradali 1941. Za razliku od njih, Aleksandar Weiss također je u dvostrukome izdanju, ali u oba slučaja ime oca je isto, kao i mjesto i godina smrti; razlika je postignuta tek u mjestu i godini rođenja. Na jasenovačkome popisu nalaze se i osobe za koje u Yad Vashemu postoje iskazi rodbine prema kojima nisu stradali u Jasenovcu, već najvjerojatnije u Jadovnome, ali djelatnike JUSP-a to ne zanima jer se oni i dalje nalaze na mrežnomet jasenovačkom popisu.

Kako je moguće da se iste osobe navode kao stradale i u Jasenovcu i u Jadovnome? Na jasenovačkome popisu nalaze se i osobe za koje u Yad Vashemu postoje iskazi rodbine prema kojima nisu stradali u Jasenovcu, već najvjerojatnije u Jadovnome, ali djelatnike JUSP-a to ne zanima jer se oni i dalje nalaze na mrežnomet jasenovačkom popisu

Od jednoga Petra Smiljanića, navodno stradaloga u Jadovnome, u laboratoriju velikosrpskih laži dobili smo petoricu muškaraca i jednu ženu na jasenovačkome popisu. Tako nastaju mitovi

dali u Jasenovcu, već najvjerojatnije u Jadovnome, ali djelatnike JUSP-a to ne zanima jer se oni i dalje nalaze na mrežnomet jasenovačkome popisu. Primjerice, ako se gleda podudaranje imena, prezimena, imena oca, mjesta rođenja te blaga odstupanja u godini rođenja, na mrežnomet jasenovačkome popisu ne bi se trebali nalaziti Franjo Blažić, Daniel Finci i Feliks Schwabenitz. Slično podudaranje je Bela Heimer za kojega se doduše u svjedočanstvu u Yad Vashemovu arhivu ne spominje ime oca, ali se podudara mjesto rođenja, a godine rođenja razlikuju se samo za jedan. Također, potencijalna podudaranja u Yad Vashemu i mrežnomet jasenovačkome popisu, a s različito navedenim mjestima smrti su i Milan Berl i Geza Kohn, pri čemu se mjesta rođenja razlikuju, ali se ime, prezime i ime oca podudaraju, a godine rođenja ne razlikuju se za više od dva.

Smiljaniću, Smiljaniću, ...

Iz nekih se podataka može iščitati da su internirani Srbi isto kao i internirani Židovi upućivani u nekoliko logora. To govori da u postupanju s internircima nije bilo nekoga jasnog sustava i plana djelovanja. Isto se ne može reći za autore jasenovačkoga popisa.

Na popisu žrtava iz Jadovnoga kod Đure Preradovića (1910.) i Petra Smiljanića (1905.), obojice iz Grubišnoga Polja, navodi se da su uhićeni 26. 4. 1941. i prvo sproveni u logor Danica

u Koprivnici, da su zatim prebačeni u Gospic te da su stradali u Jadovnome [13]. Obojica se, međutim, nalaze na jasenovačkome popisu. Dakle ako su stradali u Jadovnome, zašto su na jasenovačkome popisu i obratno? Naravno, kad se spominje Jasenovac, svakakva su iznenađenja moguća.

Kao žrtva u Jadovnome spominje se Petar Smiljanić, rođen 1905., iz Grubišnoga Polja, otac Pavle. Kako je već prije navedeno, uhićen je 26. 4. 1941. i prvo je upućen u logor Danica u Koprivnici pa zatim u Gospic i na kraju je stradao u Jadovnome. Iza ovoga se šturoga opisa jedne sudbine krije cijela paradigma mitomanije oko Jadovnoga i Jasenovca. U jasenovačkome popisu nalazi se Danica Smiljanić, prema nepouzdanome podatku rođena 1903.*, a u napomenama piše i 1904. godine, iz Doljana kod Daruvara, navodno ubijena*, premda u napomenama piše da je nestala, u Jasenovcu 1944. U napomenama također piše da se ona prema podatku iz 1964. preziva Bogdanović. Dakle diskutabilni su prezime, godina rođenja i je li uopće stradala u Jasenovcu. Pažljiviji citatelji već su uočili podudarnost naziva logora u koji je deportiran "Dančin" vršnjak Petar Smiljanić i kombinacije imena Danice Smiljanić i navodnoga joj oca Petra. Dakle podatak da je Petar Smiljanić upućen u logor Danicu pretvorio se u Danicu Smiljanić, kći Petra. To je prava satira i nije se stalo samo na tome. Kako je već prije spomenuto u slučaju Artura Adlera, i ovdje je disjunkcija Danica ili Petar vjerojatno zamjenila konjunkciju i Danica i Petar, pa su se tako uz Danicu Smiljanić u jasenovačkome popisu našli i dvojica Pera i tri Petra Smiljanića. Čini se svi iz istoga laboratorijskog mitova. Primjerice, Pero Smiljanić je iz Doljana kod Daruvara kao i „Danica“. Otac mu se zove

Janko, koincidentno baš kao i otac Pere Smiljanića rođenoga navodno 1894.*, prema podatku autora popisa označenome kao nepouzdan, a u napomenama piše da je rođen 1901. što je mnogo bliže Petru iz Danice i nestaloj Danici od Petra. Taj Pero Smiljanić je iz sela Kosovac kod Gornjih Bogićevaca između Okučana i Nove Gradiške. Sudeći prema jasenovačkome popisu, prvo su mislili da je Hrvat, ali su ga onda označili kao nepouzdanoga Srbina*. Preostala su još „tri“ Petra Smiljanića. Naizgled isti su im samo ime, prezime i godina smrti 1944. Ostalo je naizgled barem dijelom različito. Prema podatcima s jasenovačkoga popisa, dvojica najstarijih stradali su u Staroj Gradiški, a najmlađi u Jasenovcu. Rođeni su 1900. i navodno 1907.*, a prema napomenama vjerojatno 1904. godine. Obojica su vršnjaci iz istoga nevelikoga sela Jakupovci kod Laktaša, dakle između Bosanske Gradiške i Banje Luke. Najstarijem nije navedeno ime oca, a kod druge dvojice to su četveroslovne kombinacije u vokativu sa završetkom na -o. Najmlađi Petar Smiljanić je navodno iz okolice Hrvatske Dubice, rođen 1908.*, ali u napomenama piše i 1904., dakle isto kad i bar još jedan Petar Smiljanić. U napomenama kod sve trojice piše da je izvor podataka o njima izjava IZ=8-11/08. Nije jasno koja je to magija korištena da se iz iste izjave o Petru Smiljaniću dobiju tri različite žrtve u Jasenovcu. Vjerojatno crvena magija ili se ipak radi o crvenoj kugli koja čovjeku pomuti razum.

Dakle sve upućuje da od jednoga Petra Smiljanića navodno stradaloga u Jadovnome, imamo petoricu muškaraca i jednu ženu na jasenovačkome popisu. Tako nastaju mitovi.

Jesu li to sve žrtve Jadovna koje su lažno navedene kao žrtve Jasenovca? Nisu, a nastavak slijedi.



SA SLAVONIJOM I BARANJOM ZAJEDNO.
U DOBRU I ZLU. STVARAMO. VJERUJEMO I VOLIMO.

Pratite program TV Slavonije i Baranje putem DVB-T-a, MAX-TV-a, OPTI-TV-a, B-NET-a i Live streaminga na www.stv.hr

Biti na televiziji
ne jamči uspjeh, ali
uspjeti,
a ne biti na televiziji
gotovo je nemoguće.

e-mail: marketing@stv.hr
Tel/fax : 031/203-333